

ESPURNA
bromera

L'AURORA DE LA FI DEL MÓN

Pep Castellano

PLUJA TRISTA

L'aurora de la fi del món es va poder observar des de qualsevol indret de l'hemisferi nord. Va ser al principi de setembre. La premsa la va anomenar així, perquè va ser una tempesta de plasma solar que va cremar els transformadors elèctrics. Algunes ciutats es van quedar sense subministrament. Internet va caure. La gent es va desesperar en haver d'estar dies sense música, sense jugar, sense connectar-se a les xarxes socials. Res no funcionava. Molts es van pensar que s'acabava el món. Marta, també.

Avui s'adona que perdre Internet no té la més mínima importància. Perquè ara sap el que és realment important. La mort és més criminal que aquella llengua de plasma solar que va rebotar la xarxa durant uns dies. Ara ho sap molt bé, perquè ahir la dama de negre va visitar els que més estimava.

Avui sí que li fa la sensació d'haver-ho perdut tot.

Plou. El cementeri de Vilaret és ple de paraigües. Tanmateix, ella no n'ha volgut. Prefereix banyar-se. És com si, amb l'aigua, les llàgrimes foren menys denses, no tan tristes. Li regalimen galtes avall i es confonen amb la pluja que li amera el vestit negre que ha tret encara no sap d'on.

Els taüts dels seus pares també s'estan mullant. El vernís es farà malbé amb tanta aigua. Abans que empenten les

caixes a dins dels nínxols, s'ajup i besa la fusta amerada de gotes lluents. Besa els taüts, perquè no vol demanar que tornen a destapar-los. Sap que no ho ha de fer. Per més que ho desitge. Els seus pares ja no la poden abraçar.

Marta no sap acomiadar-se per sempre. No l'hi han ensenyat.

Fins ara, l'acomiadament més seriós que ha tingut va ser abans de l'estiu, quan va trencar palletes amb Josep i ell va marxar a Noruega. Llavors va plorar, perquè va ser dolorós, però res a veure amb el que li està passant ara. Va ser tan diferent, allò! Perquè els pares han mamprés un camí sense retorn i... Josep, potser tornarà algun dia. Als seus pares, però, els ha de dir adéu, definitivament, i nota un dolor al pit com si li l'obriren en canal. Mai no havia sentit una cosa així, i té por. Té por, perquè no sap si serà prou valenta per a suportar-ho.

El manobre acaba de paredar l'envà de maons i algeps que taparà els nínxols per sempre. Després, hi col·loca davant les corones de flors. Li assegura que al cap d'un mes, com a màxim, hi posaran les làpides amb les fotos. A Marta tant li fan, les làpides. Però li dóna les gràcies. Perquè suposa que ha de donar les gràcies a aquell home, tot i que és qui acaba d'enterrar els seus pares. No sap què ha de fer, ni tampoc què ha de plorar, ja. De tanta pena com té i de tantes llàgrimes com ha gastat.

Els seus pares, només ahir, encara eren vius!

Havien anat al seu mas amb la furgoneta. Li havien pujat teules i havien estat tota la vesprada xarrant mentre li feien de manobres. I justament el tema de la conversa havia estat aquella aurora de la fi del món.

–Tampoc no va ser tan greu! –deia el pare de Marta mentre regirava l'aigua amb el ciment.

–Per a tu no! –li feia Marta des de dalt de la bastida–. Quant de temps fa que no actualitzes el teu perfil? Tu a penes gastes Internet, pare. Però, a les persones normals, ens van fer unes desgraciades! Quatre dies sense connexió!

–El que ton pare vol dir és que no s'ha acabat el món –va dir sa mare mentre tirava un cabàs d'arena a la pastera.

–Perquè van recuperar la xarxa elèctrica i va tornar Internet!

Marta, mentre els escoltava, mirava de foradar la paret de pedra per posar-hi un cabiró. Volia arreglar la teulada perquè havien anunciat una tardor molt plujosa i no volia goteres al mas. Però, això era ahir. Avui ja no té cap sentit aquell forat, ni aquell cabiró, ni la teulada nova.

Ha vingut molta gent al soterrar. Molta! A alguns els deu haver avisat ella, però sap que a la majoria els han trucat Paco i Adelaida, els únics veïns del poble.

També ha vingut Jaume, un noviet que va tindre Marta quan eren unes criatures. Se l'estima molt. Tots dos viuen a l'Horta, però la veritat és que no queden mai. Josep estava sempre molt gelós quan l'anomenava. Li agrada molt que haja pogut vindre. Jaume és el nét de Paco i Adelaida. Els acompanya mentre ploren al seu costat, pobres! Estan desconsolats, també. S'hi han quedat molt sols. Ara seran els únics habitants permanents del poble. Els abraça.

Quanta gent! Això la reconforta una mica. És més fàcil de portar la pena si es comparteix. Marta plora. Plora amb desconsol. Ara li agradaria enviar-ho tot a pastar fang.

Agafaria un pardal dels *Angry Birds* i l'estamparia contra el maleït mas que estava reconstruint. L'enderrocaria! Tot és més fàcil quan juga als *Angry Birds*. Pot reiniciar quan vulga la partida. A la vida real, no es pot fer, això. I, a més, els records s'entesten a fer-la patir. Ahir mateix els pares l'ajudaven a construir el mas. Un refugi que, a poc a poc, anava omplint de llavors tradicionals lliures de transgènics...

Tanmateix, ara, per a ella, ja no res té sentit. Sense els seus pares, sense Josep..., pensa que ja pot vindre una altra aurora com la de setembre, però més forta, ja pot cremar les instal·lacions elèctriques, ja pot fer desaparèixer Internet. Ja es pot acabar el món per a ella! Tant li fa!

La gent l'abraça. I no li diuen res, i ella no ha de dir res, tampoc. I ho agraeix. Les abraçades li omplien el forat que se li ha fet al cor. Recorda, mentre es deixa abraçar, com va traure ahir la darrera pedra, com va deixar la maceta i va furgar una mica de terra amb l'escarpre, com va posar la cinta mètrica al forat i el va mesurar.

—Crec que ja és prou fondo —li va dir a son pare—. Au! Puja a la bastida i ajuda'm a ficar-hi el cabiró, vols?

—El cas és que els humans ens hem muntat la vida d'una manera... —li deia a son pare, mentre empenyava el cabiró—, ens hem fet tan dependents de l'energia elèctrica, que no vull pensar què passaria, si caiguera la llum.

—Vosaltres sí que heu d'anar amb compte de caure! —la interrompia sa mare que els observava des de baix amb un parell de teules a la mà.

—És veritat —tornava ella—, sense llum, res de la vida quotidiana funcionaria! Ja ho heu vist, ha fallat tot quatre dies i ens tornàvem bojós; si el problema durara mesos...,

quin desastre! No sabríem viure sense televisió, ni ràdio...
I sense Internet!

—Ací al mas del Saüc —aclaria sa mare mentre descarregava les teules—, els meus iaios no tenien res d'això que has dit. I tampoc no ho necessitaven. Amb unes gallines, un parell de cabretes i quatre coses que cultivaven a l'hort, ja passaven.

Recorda que li ho deia mentre ella acabava de col·locar el darrer cabiró de la nova teulada. I, poc després, en tornar a casa, en una revolta de la carretera, un maleït camió carregat amb corfa d'ametla els va envestir i els va fer fora de la via. I fi! Ella ho va notar, una punxada molt forta a la panxa li va fer saber que alguna cosa greu havia passat. Però no sabia què. No ho va saber fins que va vindre a avisar-la la parella de la Guàrdia Civil.

Algú li ha dit que el conductor del camió va sortir-ne il·lés, i que també ha vingut al soterrar. No sap si el vol conèixer. I no és que el faça culpable de res, però no sap si vol. En tot cas, és ella qui se sent culpable. Tanmateix, veu un home en un racó que plora desconsolat i sap que és ell. No sabia si el volia veure, però ara que l'ha vist, s'acosta a saludar-lo. Ja sap que no li caldrà dir-li res. L'abraça simplement. L'home plora, plora molt fort. Marta, sap que està fent el que toca. Perquè ara recorda que ahir, en acabar d'assegurar la darrera biga de fusta de la teulada, també va fer el que tocava. Perquè, tan bon punt va acabar, va deixar la paleta a la bàssia i va abraçar son pare.

—Gràcies! —li va dir mentre l'estrenyia amb tendresa.

—De res, filla! —va fer son pare sorprès per aquella reacció tan sobtada.

Després, va baixar de la bastida amb dues gambades i li'n va fer una altra a sa mare.

–Filla –va dir sa mare un poc sorpresa també–. Què t'ha agafat?

–És el darrer cabiró –recorda que els va dir–. El mas quasi està arreglat i m'abelleix molt donar-vos les gràcies.

Tenia un presentiment, necessitava mostrar-los tot l'amor que sentia per ells. Ara sap que sempre ho ha de fer. No és bo quedar a deure una abraçada. Mai! Per això abraça el camioner, i comparteix amb ell la pena. Potser tenim la fi del món darrere de qualsevol revolta, qui ho sap!